

Українська енциклопедія. Антологія 9-2 частинях. Частина 4-а. Київ - Національний університет, 1995

певно, через вас обох одну справу тут говорить і наповнює че-
рез вас вуха і серце моє здоровими, мудрими, корисними і
звабливими речами; і велике багатство з тої розмови несуч з
собою додому. Господи боже, дай мені так, щоб науку цієї
розмови завжди в серці своєму мав і щоб я у згоді з нею
нічого не чинив проти Бога і ближнього свого. Натомість хай
буду священника славити, у короля свого польського слухня-
ним буду і статечно та порядно в Польській державі житиму.

П а п і с т. Господи Боже, дай так, щоб і ми те завжди
разом з Тобою пам'ятали, про що тут, розмовляючи, пооди-
лись. Але вже справжня ніч.

О р і х о в с ь к и й. Мушив би й про «Діалог», видані з
вами, як вам обіцяв, говорити, але бачу, що немає часу.
П а п і с т. Відкладімо те до посту, бо нині (бачу) і ти до
Кракова на м'ясопусті прямуюєш, до пана Станіслава Фредра
на весілля, яке шляхетна людина дочці своїй, панні Анні,
справляє.

Фредро
Ясманіцький

Ії він дає до святого шлюбу Янові Яс-
маніцькому, видатному юнакові,
рідному своєму сестринцеві.

О р і х о в с ь к и й. То правда.
Здуться там багато славних людей.
Я теж туди святом іду і з вами там не розминуся.

П а п і с т. Так само й ми чинимо тут у Перемишлі з
паннами перемишлянськими райцями, нашими приятелями, а
зокрема з паном Матисем Чеховичем, якого ти називаєш своїм
рідним братом. Він сина твого Андрія в цнотливому своєму
навчанні при школі пшемиській у себе вдома тримає, і від то-
го сина, дай Боже, аби ти вітхи великої дочекався. А вона є
найбільшою, коли дитя має страх перед Господом Богом. Ва-
жаю не дочекається того лиха, яке на Польщу насувається.

О р і х о в с ь к и й. Дай того, Господи Боже. Але що
передати панові Фредрові в Кракові від тебе?

П а п і с т. Нічого іншого, тільки молитву мою свяще-
ницьку і прохання до Бога, щоби любий Господь Бог шлюбі
його дочки зробив щасливим для слави святої, родичам тої
панни на вітху, а нам усім, приятелям славного дому Фред-
рового, на вічну радість.

О р і х о в с ь к и й. Амінь.
Закінчення обох книг

**НА ПРОМОВУ СТАНІСЛАВА ОРІХОВСЬКОГО,
СПРЯМОВАНУ ПРОТИ ЗАПЕКЛИХ ОБОРОНЦІВ
ГАНЕБНОГО ЦЕЛБАТУ**

Не через те примотять непокійний Юпітер, що хмари
Чорні на небі, либонь, десь там вазлись, а тому,
Що Оріховський, запалений гнівом небесним, одверто
Гришика-папи слова за побрехеньки вважа...
Ні, гоморітські грихи не удасться-таки приховати,
Скільки б не скрашував їх, чи у багряні одягав.
Тож прочитай цю промову, прихильний читачу, уважно,
І міркування мої ширі і схвально прийми.

**ДО РИМСЬКОГО ПАПИ,
ЯКИЙ ВИГАДАВ ЦЕЛБАТ**

Де ти, омільнику, бачив тварину яку чи рослину,
Що залишить по собі не захотіла б дитя?...
Скнів би, напевно, і я без дружини, цнотливий самітник,
Врячи в цноту твою й менших понтифіка слуг.
Та неудовай побачив байстрят, яких ви наплодили:
Шльондри у них матері, ну а батьками є ви...
О, я втечу від Содому цього і слуги його прудко,
Житиму так, як мені Бог і природа велить.

**ЛИСТ ДО ЯНА ФРАНЦІСКА
КОММЕНДОНІ ПРО СЕБЕ САМОГО**

Радимно. 10. XII. 1564

Приписав ти мені, Коммендоні, розповісти коротко, але
чітко про все моє життя, найбухливіше за все наше століття,
щоб, коли поглянеш на нього і спізнаєш його, міг легше знай-
ти рішення, відповідне законові й владі, яку маєш, а також
твій гідності і розуму. Коли товорю, отже, про себе, що я не-
безпечний для молоді й у своїй запальності збиваю її на
манівці, то треба пам'ятати, одначе, що і сам я виступив про-
ти ганебних інтриг еретиків і багатьох у Польщі від цього
стримував. Та, щоб ясніше викласти, як усе було, почну гово-
рити про свої справи від початку аж до нинішньої миті мого
життя, передаючи все стисло, але правдиво й докладно.
Вітчизна моя, Русь, простягається над рікою Тиром, яку
мешканці надбережних околиць називають Дністром, біля